

literární forma:

literární žánr:

odstavec

literární druh:

Toho jitra nic netušící Bilbo uviděl před sebou jenom nějakého starce s holí. Stařec měl vysoký špičatý modrý klobouk, dlouhý šedivý plášť, stříbrnou šálu, přes kterou mu až pod pás splýval bílý plnovous, a obrovské černé boty.

„Dobré jitro!“ pozdravil Bilbo a také to tak myslel. Svítlo slunce a tráva se svěže zelenala. Ale Gandalf se na něj podíval zpod huňatého obočí, které mu trčelo ještě dál než stinná střecha klobouku.

„Jak to myslíte?“ zeptal se. „Přejete mi tím dobré jitro, nebo máte na zřeteli, že dnešní jitro je dobré, ať už já o to stojím nebo ne, či že se dnes ráno cítíte dobře sám, anebo že je jitro jako stvořené, aby byl člověk dobrý?“

„Všechno najednou,“ odpověděl Bilbo

postava

literární forma:

literární forma:

literární druh:

Někdo sklízí plody země,
někdo třímá v ruce meč.
A já toužím, ať je ze mě
kavárenský povaleč.

V kavárně se život mění
v román, báseň nebo skeč.
Kdo dá život za umění?
Kavárenský povaleč.

literární forma:

literární žánr:

ALŽBĚTA Vím všechno a v duši jsem ti již děkovala!

KAREL IV. (*s lehkým úsměvem*) Ale přece jen jsi žálřila!

ALŽBĚTA Ovšem, jmenuj to tak, když se ti líbí. Ale rci sám, mohla jsem jinak? Stále bys na cestách, buď v Norimberce nebo jinde, a sotva jsi v Praze tři dny pobyl, již zase pospíchal jsi sem na Karlštejn, kam nesmí ženská noha vkročit.

KAREL IV. Jak lze právě vidět. Ale pravdu máš, Eliško. Ví Bůh, jak jsem dnes zatoužil po tvé slunné tváři i dobrém srdci tvém!

ALŽBĚTA Já slyšela všechno a žehnala ti tisíckrát!

KAREL IV. Tedy jsi také naslouchala? Opět jedna dobrá vlastnost dobrých pážat, ale věř, tvá žárlivost přece mne trochu znepokojuje.

ARNOŠT Všecko je dílo mé, milostivý pane! Viděl jsem smutek císařovny i vzrůstající se símě, nechci říci nedůvěry, ale klíčíci omrzelosti, a mým pravidlem jest, opřít se zlu hned z počátku a vyrvatí je i s kořeny. Bylo třeba pádného důkazu, že je císařovna i v nejmenším záhybu své myšlenky na omylu – a to se podařilo.

KAREL IV. (*podává mu ruku*) Děkuji ti, milý Arnošte, vrátils mi celé štěstí života! (*Po chvíli k Alžbětě*) Však sladká žárlilko, zde zůstat nemůžeš!

I když venku bijí blesky,
debatuje hezky česky,
kultivuje rodnou řeč.
Víno! Múzy! Poezie!
Nejšťastněji ze všech žije
kavárenský povaleč!